

Anekdoty

Jára Cimrman

Smoljak: Jestli dovolíte, pane kolego, já jsem dostal nápad. Abychom se na vlastní kůži přesvědčili, jak je vymýšlení anekdot obtížné, udělejme takový pokus. Je nás tu pět celkem inteligentních lidí... dejme si nějaké téma a zkusme na ně vymyslet anekdotu. Je spousta nešvarů v našem životě. Napadá někoho něco? Co doktor Hraběta? Nevzpomene si na nějaký nešvar? Hraběta (dlouho přemýšlí): Ne. Kotek: Co takhle opožděné vykládání vagónů? Smoljak: Ano, to je pěkný nešvar. Ten by si zasloužil trefnou anekdotu. Kdyby se nám to povedlo, měli bychom v našem hospodářství zase o jednu starost míň. Tak se do toho pustíme. (Chvíle přemýšlení.) Vondruška: Tak já bych se pokusil... Ještě to nemám úplně... ale to je jedno. Tak: Na slepé koleji stojí už měsíc vagón plný sýra. A sekretářka říká řediteli v elkoobchodu: Pane řediteli, co s tím budeme dělat, přednosta říká, že už se to uvnitř hýbe. A ředitel povídá: Počkáme ještě další měsíc a on vyleze sám. Smoljak: Ano. Červi s ním hýbají. Vidíte! První pokus - a celkem úspěšný. Kdo dál? Kotek: Já bych měl. Taková hádanka. Co to je? Stojí to na slepé koleji. Stojí, ano? A přitom se to hýbe. (Všichni dlouho přemýšlejí.) Vondruška (zažertuje): Není to doufám ten můj vagón s červavým sýrem? Kotek: Je. Smoljak: Takže to je vlastně tentýž vtip? Kotek: Ano, ale formou hádanky. Smoljak: Dobře. Ale ty červy už, přátelé, opustíme. Zkusme na to jít z jiného konce. Weigel: Nevadí, když to bude trochu pánské, trochu košilaté? Smoljak: Nevadí. Weigel: Tak: Na slepé koleji stojí už měsíc vagón plný pánských košil. A teď, je tam taky ta sekretářka, ten přednosta a ten ředitel velkoobchodu, je to v podstatě stejné, jak to říkal kolega Vondruška, jenom místo těch červů bych tam dal moly. Smoljak: Ano. Vidíte, přátelé, jak je to těžké. Ale já myslím, že jsme se do takového stereotypu. Ono to nemusí začínat vždycky slepou kolejí a tak. Hraběta: Mě inspiroval tady kolega Weigel tou košilatostí. Ono je skutečně dobro, když je vtip trochu lascivní. Ono to má větší říz. Tak: Na slepé koleji stojí vagón plný podprsenek. Smoljak: Pane kolego, je tu i mládež... Hraběta: Podprsenek číslo jedna. Smoljak: Dobře. (pauza) A dál? Hraběta: Dál to ještě nemám, ale já myslím, že kdyby si s tím člověk trochu pohrál... Smoljak: Ano, tak na tom ještě pracujte... Ale prosím vás, opustíme už tu slepou

kolej a vymyslíme něco opravdu v jiném duchu. Protože jak začneme tou slepou

kolejí, tak se z toho schématu nevymaníme.

Vondruška: Tak na koleji stojí...

Smoljak: Ne na slepé!

Vondruška: Ne. Na koleji. Tak na koleji stojí vagón plný slepých patron. A sekretářka říká: Pane řediteli, ty slepý patrony budeme muset vyložit, protože samy ven netrefí.

Hraběta: Už jsem s tím, myslím, hnul. A bude to trochu jinak. Ty podprsenky ruším, to zapomeňte. Tak: Taková pěkná, kyprá, třicetiletá sekretářka říká řediteli velkoobchodu...

Smoljak: Zase ta sekretářka!

Hraběta: Počkejte, nebojte se, nechte se překvapit! ... říká řediteli velkoobchodu:

Pane řediteli, na slepý koleji stojí úplně prázdný vagón. A ředitel říká: Zuzanko, vy

divoško! A sekretářka na to: Ale pane řediteli, na co vy hned nemyslíte.

Smoljak: Ano. Ale nějak se nám z toho vytratil ten nešvar.

Hraběta: Jak to? Je tam zase jiný nešvar. Zneužívání prázdných vagónů.

Smoljak: No, dobře. Tak, přátelé, jestli někdo nemá opravdu nový nápad, tak už

bychom tu anekdotickou tvorbu uzavřeli.

Vondruška: Já bych se ještě jednou pokusil...

Smoljak: Ale, prosím vás, nezačíná to zase tou slepou kolejí?

Vondruška: Ne!

Smoljak: Ředitel velkoobchodu? Sekretářka?

Vondruška: Ne. Nic. Tak: V Africe, v pravé poledne, vedro padesát stupňů ve stínu, sedí dva černoši v bambusové chýši...

Smoljak: No, konečné jsme se dostali jinam...

Vondruška: ... a najednou okolo běží taková veliká, beztvará, nažloutlá hmota.

A

ten jeden černoš povídá: Co to je? A ten druhý na to: Ale tady nedaleko na slepý

koleji stál už dva měsíce vagón plný sýra...